

О пенсиях, туберкулезе и неосторожности

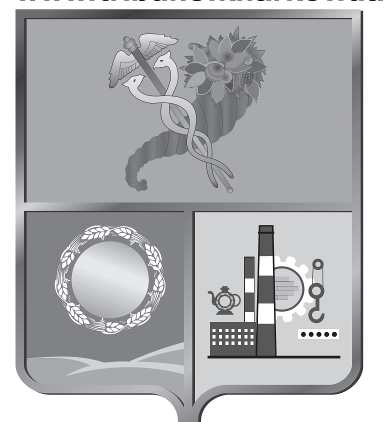
стор. 2

Коли немає райцентру

стор. 3

www.tribune.kharkov.ua

ТРИБУНА трудящих

25 липня 2012 р.
Середа
№54
(8816)

Заснована 18 липня 1937 року | ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОГО РАЙОНУ ДЛЯ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Шановні іменинники

Чернобай Олександр Володимирович — Пісочинський селищний голова;

Бондаренко Сергій Валентинович — завідувач сектора режимно-секретної роботи апарату обласної державної адміністрації;

Павленко Вікторія Григорівна — завідувач Безлюдівського дошкільного навчального закладу;

Коробка Олена Олександрівна — заступник керівника апарату — начальник відділу по забезпеченню діяльності голови та заступників голови обласної державної адміністрації апарату облдержадміністрації;

Сіроткін Анатолій Степанович — депутат районної ради;

Федак Богдан Степанович — головний лікар комунального закладу охорони здоров'я «Обласна клінічна лікарня — центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф»;

Без'язичний Василь Федорович — начальник управління паливно-енергетичного комплексу облдержадміністрації!

Вітаємо вас із Днем народження та бажаємо міцного здоров'я, щедрої долі, благополуччя, творчого натхнення, сил і наснаги, успіхів у ваших справах!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАР

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

ХАРКІВСЬКА РАЙОННА РАДА ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Розпорядження

Від 20 липня 2012 року № 92
Про скликання XV сесії районної ради VI скликання

На підставі п. 9 ст. 46 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та ст. 12 Регламенту районної ради VI скликання

I. Скликати XV сесію районної ради VI скликання 25 липня 2012 року о 08.30 годині в приміщенні районної ради з порядком денним:

1. Про затвердження порядку денного XV сесії районної ради VI скликання.
2. Про звернення депутатів Харківської районної ради Харківської області до Президента України та Верховної Ради України щодо схвалення Закону України «Про засади державної мовної політики».
3. Про відзнаку Харківської районної державної адміністрації та Харківської районної ради

II. Головам постійних комісій районної ради (Новіков В. В., Заколодяжний В. Д., Поколодний В. В., Вереітінов В. В., Беднов І. В., Шматько Ю. І., Шептура В. М.), виконавчому апарату районної ради провести роботу по підготовці сесії районної ради у відповідності з чинним законодавством України.

III. Контроль за виконанням даного розпорядження залишаю за собою.

М. В. ТРЕТЯК, голова районної ради

БЕРЕГИТЕ ЛЕС — НАШЕ БОГАТСТВО, И ЭТО НЕ ГРОМКИЕ СЛОВА

Лозунги «Лес — наше богатство», «Берегите лес» и пр. мы воспринимаем как просто табличку на обочине, вряд ли задумываясь над смыслом того, что там написано. Но в самом лесу любой из нас просто физически ощущает на себе его могучее обаяние, и мало кто понимает, сколько труда и сил вкладывают в сохранение этой красоты работники леса.

На днях мы побывали в гостях в Бабаевском лесничестве. Вообще-то все началось с того, что к нам в редакцию сотрудники этого лесничества обратились с просьбой опубликовать небольшой материал о том, как по неосторожности жительницы поселка Бабаи сгорел целый гектар молодого сосняка. Мы, в свою очередь, напросились в гости, чтобы сделать полновесный материал о том, как работают люди, посвятившие свою жизнь лесу. И все же начнем с лесных пожаров: для сотрудников любого лесничества это сегодня самая большая головная боль.

— С начала года на территории нашего лесничества (а это 3300 гектаров леса) произошло 15 пожаров, пострадало 1,86 гектаров, — рассказывает руководитель Бабаевского лесничества Сергей Карпенко *(на фото вверху)*. — Особую опасность представляют хвойные массивы, а у нас их 800 гектаров. Да, у нас круглосуточно на посту дежурит пожарная бригада, в наличии две пожарные машины, трактор с плугом для опашки участков, мы регулярно проводим разъяснительные беседы в школах, на предприятиях и в учреждениях, публикуем материалы в прессе. Но 99% пожаров в лесу — это преступная халатность людей. Брошенный окурок, не залитый костер, привычка бездумно сжигать мусор и сухую траву рядом с лесом — все это становится причиной возгорания. А сейчас, когда температура воздуха порядка 30 градусов и дождей практически нет, для быстрого распространения огня достаточно небольшого ветерка.

(Окончание на 2-й стр.)

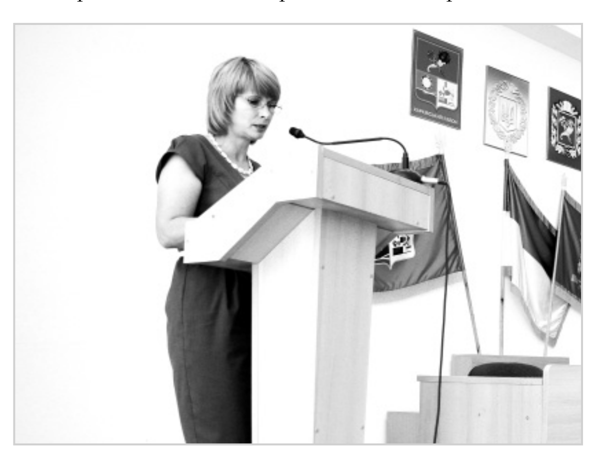
Офіційний сайт газети «Трибуна трудящих»: www.tribune.kharkov.ua

■ *Из официальных источников*

О пенсиях, туберкулезе и неосторожности

На очередном аппаратном совещании, которое состоялось 17 июля, обсуждались вопросы Пенсионного фонда, борьба с туберкулезом, а также работа МЧС — летний период всегда является для спасателей проблемным.

По вопросам пенсионного обеспечения выступила первый заместитель начальника управления ПФ Украины в Харьковском районе Харьковской области Елена Шевченко. Елена Максимовна подчеркнула, что существуют проблемы детенизации заработной платы, которые влияют на пенсионное обеспечение граждан. Елена Максимовна отметила, что в районе существует задолженность по выплате заработной платы, что, в свою очередь, влечет за собой долги по взносам в Пенсионный фонд. Если учесть, что в Харьковском районе проживает свыше 50 тысяч пенсионеров, можно понять, сколько средств требуется из госбюджета на выплату пенсий. Елена Шевченко обратила внимание всех присутствующих руководителей предприятий, местных советов и структурных подразделений на то, что безответственное отношение приводит к задолженности по взносам в ПФ. Виталий Збукарь настоятельно рекомендовал принять все меры, чтоб на предприятиях была ликвидирована практика выплаты зарплаты «в конвертах».

Борьба с туберкулезом является одним из самых острых актуальных вопросов, которые стоят перед громадой не только Харьковского района — этот вопрос давно перешел из разряда медицинских проблем в социальные. Об этом доложил начальник районного управления здравоохранения Максим Литвиненко. Докладчик рассказал о мерах борьбы с туберкулезом, озвучил статистику, которая вызывала массу вопросов — почему наблюдается рост числа заболевших. Максим Владиславович объяснил, что статистика позитивная, потому что стало уделяться больше внимания этому вопросу, а в последнее время районным управлением здравоохранения проводятся мероприятия по диагностике и регистрации заболеваемости туберкулезом. С началом работы выездной бригады (специально оборудованный автомобиль с рентгеновской установкой) цифры будут только увеличиваться, потому что будет обследовано еще больше людей, включая тех, кто попадает в категорию риска, подчеркнул докладчик.

С наступлением лета у сотрудников службы МЧС добавляется работы — нарушения правил безопасности во время отдыха на водоемах становится причиной гибели людей. Также возрастает пожарная опасность — температура воздуха в летние месяцы в последние годы превышает средние показатели, и уже в июне-июле малейшая искра, попавшая в траву, может стать причиной пожара на большой территории. Об этом рассказал начальник районного управления ГУ МЧС в Харьковской области Артем Астахов. Артем Анатольевич обратил особое внимание присутствующих в зале руководителей местных советов, что в районе на 124 пруда, 4 водохранилища и десять рек всего три сертифицированных пляжа — остальные десятки мест массового отдыха граждан не оборудованы никакими средствами спасения. И то, что 29 прудов сданы в аренду предпринимателям, которые не спешат заняться этим вопросом — недоработка прежде всего властей на местах. Докладчик особо подчеркнул, что беспечность граждан, отдыхающих в лесах и на воде, не снимает ответственности тех, чей долг — обеспечивать безопасность людей.

По всем обсуждаемым вопросам были вынесены решения и руководителями района даны соответствующие рекомендации.

Ольга ПОПОВА, фото Марии ЗАЙЦЕВОЙ

БЕРЕГИТЕ ЛЕС — НАШЕ БОГАТСТВО, И ЭТО НЕ ГРОМКИЕ СЛОВА

(Окончание)

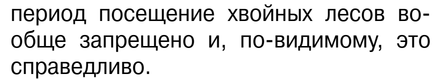
Мы едем на тот самый сгоревший участок, где четыре года назад взамен старых сосен были посажены молодые. Картина удручающая: обгорелые и пожелтевшие сосенки на черном пепелище — выжило от силы 20% деревьев. Скрюченные обгоревшие веточки сосен у меня вызывают ощущения боли: можно себе представить, в каком огненном аду оказались эти деревца из-за обычного людского головотяпства...

— А представляете, как нам больно на все это смотреть, — говорит помощник лесничего Сергей Сидоренко. — Столько труда вложено, столько души, уже участок зазеленел, и такой результат. Просто живущие рядом люди у себя в конце участка решили сжечь сушняк, в такую жару при таком ветре... Придется, по-видимому, пересаживать все заново.

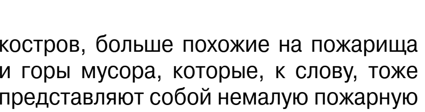
Сергей в сердцах пинает обгоревшую кочку, рядом с которой торчит порыжевшая сосновая ветка — все, что осталось от пушистой зеленой красавицы. И такие «трупы» занимают целый гектар... Толку с того, что виновники известны (редкий случай) — погибшие деревья уже не вернуть.

Сергей Карпенко сетует: чтоб наказать виновных, нужно поймать за руку, а в основном составлять протокол не на кого — при возгорании и распространении огня виновники сбегают, не удосужившись даже вызвать пожарных. Ведь наказание — от 3 до 10 необлагаемых минимумов и возмещение нанесенного ущерба. Куда проще трусливо убежать, оставив за спиной пылающий лес.

Садимся в машину и едем дальше, на пожарный пост, где дежурят двое охранников — Анатолий Тарасов и Сергей Сушко *(на фото вверху)*. С поста, который находится на возвышении, хорошо просматриваются окрестности — место выбрано удачно. По словам охранников, практически всегда им удается локализовать и ликвидировать пожар «в зародыше» своими силами, к помощи МЧС обращаются редко.

Еще одна проблема, с которой постоянно сталкиваются работники леса — свалки и вообще мусор. Едем по лесу, и просто душа болит — сразу видно, где «культурно» отдыхали настоящие дикари, по-другому не скажешь. Следы

костров, больше похожие на пожарища и горы мусора, которые, к слову, тоже представляют собой немалую пожарную опасность. Кстати, по закону в летний период посещение хвойных лесов вообще запрещено и, по-видимому, это справедливо.

Подъезжаем к месту вырубки старого леса — здесь скоро так же будут высажены молодые сосны. И лесничий с трудом удерживается от энергичного высказывания — на площади в несколько десятков квадратных метров дымится сухая трава, в поисках «пищи» уже бегают язычки пламени, и у основания стволов нескольких деревьев почернела кора. Лесничий звонит на пост — срочно приезжайте, пока не начался настоящий пожар.

— Кто-то разжег костер, а может, просто шли или ехали по дороге и выбросили на обочину окурок, — говорит Сергей Сидоренко. — Это хорошо еще, что есть не только поджигатели: больше тех, кто всегда готов прийти на помощь — мы ведь зачастую обращаемся к местным жителям, и они прибегают, и помогают тушить...

Всего в Бабаевском лесничестве работает тридцать человек, включая сезонных рабочих, и на такую площадь, учитывая то, что лесной массив примыкает к полуторамиллионному городу, этого, конечно, мало. Работать нелегко: колоссальная ответственность и полный лес отдыхающих. И все же сотрудники лесничества, судя по всему, работу свою любят. Есть и молодежь, готовая за умеренную (и это еще мягко сказано) плату идти по этой же стезе.

— Я первый в своей семье специалист лесного хозяйства, — говорит Тимур Карнаух, практикант *(на фото внизу)*. — Учусь в Докучаевке, факультет этот выбрал осознанно, и во время практики еще раз убедился, что профессия мне по душе.

В заключение хочется выразить благодарность от редакции «Трибуны трудящихся» гостеприимным работникам Бабаевского лесничества и его руководителю Сергею Павловичу Карпенко, и пожелать им, чтоб их нелегкий труд всегда был им по душе. И чтоб все, кто заходит в лес, относились к нему с душой.

Ольга ПОПОВА, фото автора

® *До уваги!*

Липецкий РЭС сообщает, что в связи с эксплуатационным обслуживанием линий будут производиться плановые отключения в августе месяце 2012 г.:

с. Бражники.
с. Момоты.
с. Заики.
п. Элитное — ул. Юрьева, Научная.
п. Фрунзе — ул. Молодежная.
п. Кулиничи — ул. Кулиничевская, 7-й Гв. Армии, Северная, Садовая, Цветочная, Солнечная, Научная, Липовая.
с. Коммунист — ул. Докучаева, Мира, Студенческая, Школьная.
с. М. Рогань — ул. Котовского, Коминтерна, Комсомольская, Папанина, Школьная, Пугачева, Лермонтова, Западная, Пушкина, Полтавская, Петровского.
с. Павленки — ул. Харьковекая.
с. Б. Рогань — ул. Садовая, Ленина, Фабричнаяэ Молодежная.
с. Коммунар — ул. Мира, АТП-2003, «Добробут».
с. Хроли — ул. Ленина, Зеленая, Красноармейская.
с. Веселое — ул. Харазия, 30 лет Победы, Октябрьская (начало улицы), Строителей.
с. Нескучное — ул. Новоселовская, Зеленая.
х. Олейниково.
с. Циркуны — ул. Гоголя, Гагарина, Куйбышева, Журавушка, Пушкинская, Калинина, Красноармейская.
с. Лукьянцы — ул. Юности.
с. Глубокое — ул. Дружбы, Студенческая.

И. В. ШЕСТИАЛТЫНОВ, начальник Липецкого РЭС

■ Адреси досвіду

КОЛИ НЕМАЄ РАЙЦЕНТРУ

Василь ЧИГРИН, фото Марії ЗАЙЦЕВОЇ

Працівники споживчої кооперації Харківського району, на відміну від своїх колег-спілчан з інших районів нашої області, вже багато років живуть і розвиваються в досить своєрідних умовах — при фактичній відсутності районного центру.

Без закладів торгівлі й харчування Райспоживспілки не обходиться жодне масове свято в районі

Сила в єдності

Споживча кооперація відігравала велику роль в економіці країни, завжди залишаючись соціально орієнтованою системою, яка робить вагомий внесок у торгове обслуговування населення, особливо в сільській місцевості. Кооперація України, як відомо, зародилася в Харкові в 1866 році. Перше сільське споживче товариство також було започатковане в Харківському повіті, а саме в селі Липці 1881 року. Тому й не дивно, що у Передмісті кооператори на особливому рахунку, а працювати їм доводиться, можливо, удвічі, а то й утричі більше, ніж в інших галузях торгівлі, громадського харчування та сервісу.

Сила кооперативного руху в Передмісті зажди полягала в єдності. Це давало можливість цій системі виживати у найскладніші періоди, а особливо зараз, під час економічної кризи. Наша Райспоживспілка успішно розвивається у рамках Облспоживспілки та Укоопспілки, витримуючи жорстку конкуренцію, наповнюючи ринок вітчизняними продуктами, зберігаючи і навіть примножуючи робочі місця, своєчасно виплачуючи заробітну плату.

Лідер від Бога

Особливо значних успіхів Райспоживспілка досягла за період, коли її очолює Олександр Ярошенко — фаховий спеціаліст, блискучий менеджер і організатор, високоморальна і чуйна особистість. Він ніколи не забуває своїх колег — ветеранів кооперативного руху району, щороку запрошує їх на урочистості, завжди знаходить можливість морально і матеріально підтримати кооператорів.

Довгий час Харківська райспоживспілка мала досить скромні результати у системі Облспоживспілки, задовольняючись лише третім місцем з кінця серед інших районних об'єднань області. З 2005 року, коли головою її правління вибрали Олександра Ярошенка, розпочався справжній ренесанс — стартувала масова реконструкція торгової мережі, активно модернізовувалися виробничі процеси, створювалися нові напрямки і форми обслуговування населення, значно поліпшився сервіс та побут на підприємствах мережі.

На сьогодні в мережі Райспоживспілки налічується 65 торгових об'єктів: у тому числі 58 магазинів, 6 закладів громадського харчування, різноманітні майстерні, комп'ютерні центри, приймальні пункти і навіть салон краси. Населенню Харківського району надається аж 17 різноманітних послуг — такої кількості платних послуг не надає жодна райспоживспілка області.

В обіймах мегаполісу

Хтось може подумати, що кооператорам легко й просто працюється в Харківському районі. Але близькість до великого міста для Райспоживспілки має більше «мінусів» аніж «плюсів». Так звана територіальна проблема дуже часто зводить нанівець титанічні зусилля спілчан з обслуговування населення одного з найбільших районів України.

— Населені пункти Харківського району, які ми обслуговуємо, розташовуються навколо Харкова, тому люди й звикли скуповуватися там, — розповідає голова правління Харківської райспоживспілки Олександр Ярошенко. — В інших районах нашої області населення традиційно скуповується в райцентрах, де сконцентровано чимало торгових точок споживчої кооперації. У Харківському районі такого головного міста немає, тому переважна більшість людей їде до обласного центру. Саме з цієї причини нам дуже важко підібрати і продавців для торгових точок нашої системи. Під боком Харків з його величезними супермаркетами, торговими центрами і кафе, які приваблюють потенційних продавців гарними умовами праці, комфортністю приміщень, добрими зарплатами. Споживчій кооперації району важко конкурувати з харківськими закладами торгівлі й громадського харчування. Та ми постійно прагнемо наближатися до їхнього рівня, витрачаючи величезні кошти на реконструкцію торгових закладів у Передмісті.

Думка ветеранів:

Ольга Кулинич:

— У споживчій кооперації нашого району я пропрацювала понад 40 років. Одразу після закінчення Полтавського кооперативного інституту потрапила в промтоварний магазин тодішнього Робкоопу ім. Чапаєва. Пізніше було ще 5 магазинів у різних підрозділах нашої системи. На початку 70-х років минулого століття спостерігався розквіт споживчої кооперації в районі та області, і я щаслива, що працювала в той період. Зараз вже на пенсії, але не можу й дня прожити без рідної споживчої кооперації — продовжую працювати в магазині селища Кулиничі. До речі, я нагороджена медаллю «Відмінник споживчої кооперації» та знаком «Ветеран праці».

Надія Кіріченко:

— Усе своє свідоме життя я пов'язую зі споживчою кооперацією нашого району, закінчивши ще в 1963 році один із профільних інститутів у Харкові. Добре пам'ятаю, як починала свою трудову діяльність в радгоспі-коопі «Червоний партизан». То був дійсно «золотий час» кооперації, адже вона успішно конкурувала з державною торгівлею і суттєво вигравала в неї і за асортиментом продукції, і за якістю обслуговування, і за ефективністю роботи. Зараз я член правління СТ «Високий», де ми знову намагаємося тримати на висоті об'єкти й магазини нашої системи. Скажімо, коли відзначався будівельний бум у приватному секторі — відкрили кілька магазинів будматеріалів для кращої зручності забудовників Передмістя. Словом, постійно намагаємося високо тримати марку споживчої кооперації.

■ Письмо в газету

Уже давно отзвенели школьные звонки, не слышно смеха и детских голосов, учителя и ученики отдыхают. Летние каникулы.

А ветераны подводят итоги творческих встреч со старшеклассниками и готовятся к следующему школьному сезону.

В этом году впервые активистом ветеранского движения, руководителем пресс-центра совета ветеранов, членом Национального союза журналистов Украины Пархоменко Николаем Дмитриевичем была создана творческая группа, в которую вошли ветераны, поэты города Люботин и Харьковского района, историки, педагоги. Эта творческая группа проводила вечера встреч со школьниками и учителями, знакомя их с собственным творчеством и творчеством наших земляков, воспитывая доброту и любовь к своей земле, к своему краю, к своему языку А также была представлена экспозиция — фотовыставка Николая Пархоменка «Люблю тебе, краю мій рідний!», где запечатлены события и люди родного города. Поэты подарили свои сборники стихов в библиотеки школ.

Такие встречи прошли в школах №2, 4, 5 и в школе пос. Манченки.

Ветераны — неспокойные души, они не могут сидеть, сложа руки, ведь «дорогу осилит идущий», поэтому они в постоянном поиске форм и методов общения с молодежью, передачи правды истории, передачи собственных творческих возможностей. Эта группа рассказывала школьникам о своих интересных событиях жизни, о своем трудовом пути (а он у всех разный), дарили свои стихи.

А дети — это самая восприимчивая категория людей. Они не законсервированы прошлым, за их плечами еще нет серьезных проблем. Они открыто смотрят в будущее и воспринимают красивое искренне и с воодушевлением. В их глазах светилось удивление от услышанного, а возможно и пробуждалось чувство и желания попробовать себя в поэтическом творчестве!

В состав творческой группы входят: Николай Пархоменко, Кость Маковейский, Александр Кибальник, Лидия Кучерявая, Любовь Каракаптан, Александр Евтушенко, Григорий Гонтарь. От педагогов города — Валерий Стрелец, от ветеранов города — Валентина Иволгина.

Из записей в книгах отзывов: «Спасибо за встречу. Спасибо, что дали возможность душой прикоснуться к прекрасному. Мы будем рады еще не один раз видеть вас в своих школах. Надеемся на продолжение. Верим, что эти встречи не пройдут бесследно, заставят задуматься и оставят добрую память о своих земляках, о своем крае, о своей маленькой родине».

В. А. ИВОЛГИНА, председатель городской ветеранской организации

® Інформація про приватизацію

Покотилівська селищна рада повідомляє, що на виконання рішення XVIII сесії VI скликання від 21.04.2012 року «Про продаж нежитлового приміщення офіс №50 площею 26,8 кв. м в будинку №24 по вул. Тімірязєва в сел. Покотилівка Харківського району Харківської області», між Покотилівською селищною радою та Шило Іриною Вікторівною 16.07.2012 року укладено договір купівлі-продажу нежитлового приміщення офісу №50 площею 26,8 кв. м, розташованого за адресою: Харківська область, Харківський район, сел. Покотилівка, вул. Тімірязєва, будинок 24, в порядку приватизації шляхом викупу. Об'єкт продано за 48900,00 грн. з врахуванням ПДВ.

А. М. ПАВЛЕНКО, селищний голова

■ Маловідоме

ФАНТОМ РЕСПУБЛІКИ, ЯКА НЕ ВІДБУЛАСЯ

У насиченій історії Харкова є чимало маловідомих сторінок, які викликають підвищений інтерес наших сучасників. Одна з них — створення і ліквідація Донецько-Криворізької республіки.

«Незручна» тема

За радянських часів на висвітлення цієї тематики накладалося суворе табу. Навіть попри те, що організатором і засновником ДКР був близький друг Йосипа Сталіна палкий революціонер Артем (Федір Сергеєв), який мав начебто блискучу партійну репутацію відданого більшовика-ленінця. Проте навіть нетривале існування Донецько-Криворізької республіки (з 9 лютого по травень 1918 року) можна було б вважати німим докором серйозних прорахунків РКП(б) у зовнішній та внутрішній політиці — важкі поразки Червоної Армії на фронтах, підписання ганебного «Брестського миру» з Німеччиною, неприпустимі методи жорсткого більшовистського терору...

УНР на чолі з її комуністичним лідером Миколою Скрипником також з ненавистю ставилася до свого антиподу — ДКР, яка абсолютно не сприймалася керівництвом новоствореної УРСР. У Москві, Харкові та Києві в 1918 році ДКР вважалася вигадкою Артема та його прибічників, яка не мала право на своє існування. Не дивно, що Рада Оборони тоді вирішила негайно: «Просити товарища Сталіна через Бюро ЦК провести знищення Донкривбасу й одноіменної республіки...»

Бентежить серця й викликає жорсткі суперечки ця тема навіть зараз. Особливо після того, як в 2011 році у Харківському видавництві «Фоліо» вийшла з друку книга одіозного автора — директора Інституту країн СНД — Володимира Корнілова під назвою «Донецько-Криворізька республіка. Розстріляна мрія». Багато хто в Україні вважає, що ця книга пропагує сепаратистські настрої.

Все-таки вона існувала!

Та як би там не було, а історію не приховаєш. Є документальні підтвердження того, що 9 лютого 1918 року на 4 з'їзді Рад Донкривбасу, який проходив у Харкові, була створена Донецько-Криворізька республіка. Вона входила до складу РСФСР і включала в себе території Харківської, Катеринославської, Донецької губерній, а також частину Херсонської, Запорізької губерній та прилеглі промислові райони, а також область Війська Донського. Усього в новоствореній республіці проживало близько 7 млн мешканців, а найбільшими містами були Харків, Луганськ, Катеринослав, Кривий Ріг. Столицею ДКР було проголошено місто Харків. (Наприкінці існування цієї республіки на кілька днів столицю перемістили в Луганськ).

Раднарком і комісаріат у справах народного господарства ДКР очолив Федір Сергеєв (Артем). Семен Василенко виконував обов'язки наркома в справах управління. Валерій Межелаук був наркомом комітету з фінансування. На чолі комітету з торгівлі був Михайло Жаков. Серед відомих особистостей активним діячем ДКР виступав і Микола Руднєв — засновник війська новоствореної республіки і герой протистояння під Царицином.

Столичні амбіції

Харків просто не міг не бути столицею проголошеної ДКР, адже саме тут була сконцентрована вся адміністративна, партійна, управлінська, військова й номенклатурна еліта тогочасної України, за вплив на яку боролися не лише російські більшовики, а й Австро-Німеччина та Центральна Рада на чолі з гетьманом Скоропадським.

Сам засновник ДКР Артем спочатку входив до складу Раднаркому РСФСР, а потім і України. Хоча пізніше він вступив у жорстке протистояння з лідером Радянської України Миколою Скрипником, який вів справжню підкилимну боротьбу проти ДКР, часто їздив на консультації до Кремля. Артем же, в період існування Донецько-Криворізької республіки, до Москви не їздив зовсім.

Центральний телеграф і поштамт. Балашовський вокзал планувалося зробити центральним у республіці, суттєво розбудувавши його інфраструктуру й значно збільшивши кількість потягів на Донбас, російські міста Балашов, Ростов. Саме в 1918 році через Балашовський вокзал пішов літерний пасажирський потяг Петроград—Туапсе, запроваджений керівництвом міністерства транспорту ДКР. Майже усі будинки й споруди збереглися до сьогоднішнього дня.

Артем постав у бронзі в колишній столиці ДКР — Харкові

Столичні амбіції та перетворення Харкова періоду ДКР були грандіозні. Деякі з них залишаються до цього часу на мапі міста. Саме за часів ДКР колишню площу Павлівську в Харкові перейменували в майдан Рози Люксембург, а на старій Михайлівській площі влаштували грандіозну церемонію перепоховання загиблого під Царицином героя Громадянської війни Миколи Руднєва. Того ж дня Михайлівську площу перейменували в майдан Руднєва.

Взагалі-то керівники ДКР хотіли зробити в своїй столиці Харкові майдани Руднєва і Людвіга Фейєрбаха — центральними. Багато міністерств і установ ДКР розміщалися саме на цих майданах — міністерство транспорту, управління Північно-Донецькою залізницею, міністерство оборони й Республіканський суд,

Репертуарній політиці культурних закладів Харкова часів ДКР могли б позаздрити навіть сьогоднішні міські театри та кінотеатри. Скажімо, в кінотеатрі «Ампір» демонструвався художній фільм «Таємниці Нью-Йорка», а в театрі Комерційного клубу знаменита балерина Маріїнського театру Юлія Сєдова давала «парадну» виставу «Коник-Горбоконик». В театрі саду «Гротеск» відбувся бенефіс відомого музиканта й автора військових маршів Дмитра Покрасса, а в театрі «Муссурі» з успіхом йшла опера Джузеппе Верді «Аїда».

Реформи ДКР

Хоча Донецько-Криворізька республіка проіснувала не дуже довго, проте її керівництво встигло провести деякі реформи. Перш за все, було проведено територіальну реформу за економічним принципом, а також судову реформу. Були введені податки для великих промислових підприємств, водночас повернули банкам раніше конфісковані гроші.

Уряд ДКР планував запровадити й власні гроші на своїй території — бони. У Юзово та Слов'янську навіть вдалося запровадити обіг бонів.

У соціальній політиці також було чимало нововведень — зокрема, безкоштовне навчання і лікування дітей бідноти, створення лікбезів у «глибинці» тощо.

В 1918 році, коли по всій країні панував занепад, хаос і безлад, комендант Харкова Павло Кін організував міську міліцію, ефективним діям якої могли б позаздрити Москва, Петроград і Київ. У Харкові розпочали рішучий бій з бандитизмом і кримінальними елементами.

Багато реформ так і не вдалося втілити в життя, адже за ганебними умовами «Брестського миру» Росія визнала територію Донбасу окупованою, а тому за панування німців ДКР аж ніяк не могла існувати далі. Спочатку діячі ДКР з Харкова переїхали до Луганська, а потім далі — на Дон. У 1919 році робилися деякі спроби відновити ДКР, та цього так і не вдалося зробити.

Мовчазні свідки тієї епохи

Ведучи мову про Харків як про "першу столицю" України, ми забуваємо про те, що це ще й столиця колишньої Донецько-Криворізької республіки на чолі з Артемом — культовою, можна сказати, особистістю минулої епохи. У Харкові в його честь названо вулицю, колишній Комуністичний університет, парк культури і відпочинку в Комінтернівському районі. А в 1987 році, за кошти підприємств Київського району м. Харкова, біля старого корпусу ХІМЕС встановлено величний бронзовий пам'ятник цій неперсічній харизматичній особистості.

— Взагалі-то, по визначних місцях столиці ДКР можна проводити дуже цікаві й змістовні екскурсії, — переконаний відомий харківський історик, кандидат історичних наук Віктор Бурлаков. — Хіба не заслуговує на увагу екскурсантів чудовий пам'ятник Миколі Руднєву — іншому герою ДКР, чи унікальний будинок Ради з'їзду гірнопромисловців Півдня Росії на Сумській, головою якого був Микола Дітмар — ще один активний діяч ДКР. А як не згадати адміністративний будинок колишнього тресту «Донвугілля» по вулиці Пушкінській, 5, прикрашений великими залізобетонними скульптурами шахтарів роботи знаменитого українського скульптора І. Кавалерідзе. Цей будинок завершили в 1925 році, хоча почали закладати ще за часів ДКР.

Так само, за часів існування згадуваної республіки, в Харків перевели з міста Ростова Головне управління у справах видобування Донецького басейну, розмістивши його в будинку колишнього тресту «Монотоп» (зараз у цьому будинку розташовується Палац культури НТУ «ХПІ»).

Словом, є ще в Харкові чимало маршрутів, пам'ятників і споруд, що є німими свідками фантомної республіки. Навіть своєю мовчазною наявністю всі вони підтверджують існування амбіцій, планів і діяльності дещо загадкового державного утворення під назвою ДКР.

Василь ЧИГРИН

ТРИБУНА трудящих
Видавець: редакція газети «Трибуна трудящих»
Наш сайт: http://www.tribune.kharkov.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію ХК №1518-259ПР від 29.04.2009 р.
Засновники: Харківська районна рада, Харківська районна державна адміністрація
Офіційний сайт ХРДА: http://www.khrda.gov.ua

Виходить щосереди та щосуботи українською та російською мовами.
Адреса редакції: 61052, м. Харків, вул. Червоноармійська, 4.
E-mail: Tribuna2009@mail.ru
Тел. 712-00-56. **Тел./факс** 712-37-10.
В. о. головного редактора: Микола Хорошев.
Відповідальний за випуск: Ольга Попова.
Літературний редактор: Ганна Положій.
Верстка: Інна Денисенко.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Відповідальність за зміст та достовірність інформації у публікаціях несе автор, а в рекламних матеріалах (®) — рекламодавець. Редакція не завжди поділяє позицію авторів. Листи, рукописи і фотокартки не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами тільки на сторінках газети. При використанні матеріалів посилатися на газету обов'язково.

Газета надрукована у друкарні ВАТ "Видавництво «Харків». Московський просп., 247, МСП, Харків, 61037.
Зам. 2-549
Тираж план. **10709** примірників.
Передплатний індекс 61805